

Jeg synes, det er meget påkrævet, at vi får taget den diskussion. Som jeg har oplevet det ude omkring i verden, breder der sig i øjeblikket en opfattelse af, at vi må sige, at vi ikke kan finde ud af, hvor meget kineserne må bruge, hvor meget danskerne må bruge, og hvor meget amerikanerne må bruge. Nej, samme CO₂-kvote til hvert eneste menneske, det bliver basis. Det bliver en hård nød for danskerne at knække, hvis det bliver resultatet. Men jeg kunne godt tænke mig at høre, om regeringen har gjort sig nogle overvejelser, for det betyder unægtelig meget for den strategi, vi skal lægge frem, hvad vi skal satse på her.

Så kan jeg ikke forstå, at regeringen er så tilbageholdende med hensyn til joint implementation. Jeg ved, at det er med i de teoretiske overvejelser, og at regeringen ikke er imod det, men det, vi har brug for nu, er at gå et skridt længere. Her er et af de steder, hvor vi sagtens kunne være foregangsland, uden at vi på nogen måde sinkede noget.

Vi kunne f.eks. lave en aftale med Rusland. Lad os plante et par hundrede millioner træer i Sibirien og hjælpe det globale klima på den måde og hjælpe det russiske samfund til, at nogle af de arbejdsløse kommer i gang. Det ville virke stabiliserende på det nye demokrati derovre, og jeg synes, vi kunne give et bidrag dér.

Vi kunne også bidrage til infrastrukturudviklingen i Ruslands nabolande ovre østpå. Vi har jo ikke kunnet bruge de 700 mio. kr., der opkrævedes i grønne afgifter, og som skulle tilbageføres til industrien. Hvis vi investerer i decentral kraftvarme, fjernvarmeudvikling, termostater osv., vil energiforbruget kunne sænkes dramatisk i al privat husholdning derovre. Det er gået meget ned, det ved jeg godt, men det er jo, fordi industrierne er lukkede og udkonkurrerede, men her ville den enkelte borger samtidig opleve et kvalitetsløft.

En bedre hverdag ville være stabiliserende, og det ville være med til at begrænse de miljøødelæggelser, som fattigdommen medfører, og som vi har talt om tidligere. Så jeg håber at få en udmelding fra regeringen om, hvilke overvejelser man har gjort sig med den fremtidige CO₂-politik.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden:

Som tidligere meddelt vil afstemningen om det dagsordensforslag, der er fremsat af ordføreren

for forespørgerne, hr. Steen Gade m.fl., blive foretaget i mødet tirsdag den 20. maj 1997.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af lovforslag nr. L 259: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø. (Gennemførelse af handlingsprogrammet »Rent Arbejdsmiljø År 2005« m.v.).

Af arbejdsministeren Jytte Andersen.

(Fremsat 7/5 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Poul Erik Dyrland (S):

I den socialdemokratiske gruppe er vi meget optaget af, at der ude på de enkelte arbejdspladser er et godt arbejdsmiljø, og at arbejdsmiljøarbejdet fungerer eller kommer til at fungere. Desværre er det sådan, at det langtfra er alle steder, arbejdsmiljøet fungerer. Det viser det alt for store antal arbejdsulykker og det store antal arbejdsskader.

Ved tidligere lejligheder har vi her i salen udtrykt stor tilfredshed med, at regeringen har sat arbejdsmiljøet højt på dagsordenen. Arbejdsministerens handlingsplan »Rent Arbejdsmiljø År 2005« er et rigtig godt udgangspunkt for den indsats, der skal gøres. Det forslag, vi her behandler, er et led i gennemførelsen af handlingsplanen.

Som jeg nævnte i min indledning, er vi i Socialdemokratiet meget optaget af, at arbejdsmiljøarbejdet fungerer ude på alle arbejdspladser. Det er en forudsætning for, at vi kan få antallet af ulykker og skader ned og få reduceret de menneskelige og økonomiske omkostninger, der er forbundet hermed.

En forudsætning for, at dette arbejde kommer til at fungere bedre, er, at hjælpeapparatet – man også kalde det værktøjerne – fungerer bedst muligt. Jeg tænker her på bedriftssundhedstjenesten, Arbejdsmiljørådet, Arbejdsmiljøfonden, branchesikkerhedsrådene, arbejdspladsvurderinger osv., i det hele taget alle de organer, der kan hjælpe til med konsulentbistand, råd og vejledning i forbindelse med løsningen af opgaven.

Det er præcis det, som dette lovforslag handler om. Fremover skal alle arbejdspladser udarbejde en skriftlig arbejdspladsvurdering, hvis indhold skal beskrive virksomhedernes arbejdsmiljøproblemer, hvis der er nogen. Arbejdspladsvurderingen skal også indeholde en beskrivelse af, hvordan man afhjælper problemerne, og en tidsplan.

Kravet om en skriftlig arbejdspladsvurdering finder nogle urimelig. Det gør vi ikke i den socialdemokratiske gruppe. Jeg ved godt, at arbejdspladsvurderingen er et stykke papir, som man blot kan udfylde. Javel. Men alene den proces betyder, at man mange steder måske for første gang nogen sinde skal forholde sig til arbejdspladsens arbejdsmiljø. Alene den proces vil sætte meget i gang. Alt for mange virksomheder er i dag passive over for dårligt arbejdsmiljø.

Den socialdemokratiske gruppe har ofte sagt: BST, altså bedriftssundhedstjenesten, skal konkurrere på kvalitet og ikke på pris. Langt fra alle de BST-aktiviteter, vi kender i dag, har det kvalitetsniveau, som man kunne forvente. Nu foreslås det, at BST skal kvalitetssikres og godkendes. Det hilser vi meget velkommen, og det har jeg forstået, at man også gør ude i de bedriftssundhedstjenester over det ganske land, som hidtil har taget deres opgave mere seriøst.

Lovforslaget indeholder forslag til en forsøgsordning i forbindelse med tilslutning til bedriftssundhedstjenesten for en række nye brancher. I den socialdemokratiske gruppe ser vi dette forslag som et forsøg på at komme videre og på at komme den træghed, der eksisterer i den nuværende udbygningstakt, til livs, hvor arbejdsgivernes vilje til at udbygge BST har været rystende dårlig. Vi vil holde skarpt øje med disse nye forsøg. Vi vil se meget nøje på, hvordan arbejdsgiverne vil håndtere denne nye mulighed.

Der skal sættes mere gang i det forebyggende arbejde. Med de nye forsøg betræder vi fortsat frivillighedens vej. Det håber vi, at man vil vide at benytte sig af.

Der lægges op til, at Arbejdsmiljøfondens aktiviteter omlægges, således at en del aktiviteter udføres af de nye branchesikkerhedsråd. Alene denne henlæggelse under Arbejdsmiljørådet hilser vi med tilfredshed. Vi har bemærket os, at arbejdsministeren har slået fast, at ingen af fondens medarbejdere i den anledning skal afskediges, og det sætter vi pris på. Vi sætter pris på, at den ekspertise, som fondens med-

arbejdere besidder, bliver bevaret i Branche- arbejdsmiljørådet og i Arbejdsmiljørådet.

Vi er også meget tilfredse med, at klagesystemet forenkles, og at man går fra et 3-instanssystem til et 2-instanssystem. Vi er overbevist om, at det vil betyde en hurtigere og mere effektiv sagsgang. Vi har hæftet os ved, at det nye klageråd skal afgive en årsrapport. Det giver arbejdsministeren mulighed for via behandlingen af klagesager at vurdere, om der er et par områder, hvor der skal foretages regelændringer.

Arbejdsmiljøet har været til debat mange gange i de seneste par år, både her i huset og over det ganske land. Handlingsplanen »Rent Arbejdsmiljø År 2005« har dannet grundlag for disse diskussioner. Handlingsplanen peger klart på, at der er behov for forbedringer i arbejdsmiljøet, og hvor det skal ske.

Allerede i februar måned kom der et mere specifikt debatoplæg, »Den fremtidige arbejdsmiljøorganisation«, som peger meget specifikt på, hvad der skal ske med apparatet.

Der har været afholdt mange møder siden februar, og der har været masser af diskussioner, der har været forhandlinger osv., og alligevel kan man konstatere, at der i dagspressen er fremført en kritik af den proces, der har været, med hensyn til tidsfaktorer osv. Jeg skal klart sige fra Socialdemokratiets side: Vi er ikke enige i de synspunkter. Der har været masser af muligheder for at spille ind undervejs.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Nu har vi lige diskuteret Rio og Agenda 21 og været optaget af miljø, inddragelse af befolkningen og af at sørge for et engagement. Det er lige noget, der lægger op til arbejdsmiljøområdet.

Derfor virker det lidt underligt, at sådan noget skal hastes igennem, og jeg kan forstå, at Socialdemokratiet er klar til det. Der har været oplæg, og der har været diskuteret længe, men jeg synes, det er en uklog position. Fra konservativ side er vi klar over, at en af nøglefunktionerne i det samlede miljøarbejde er, at arbejdsmiljøet kommer til at fungere optimalt, og derfor skal jeg beklage, at man vil haste det igennem.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Jeg har lidt svært ved at finde begrundelsen for de argumenter, som hr. Niels Jørgen Langkilde

her fremfører. Jeg var lidt inde på det i min ordførertale. Vi har diskuteret handlingsplan. I februar fremlagde man et mere detaljeret oplæg om disse ting. Der har været 12-13 forhandlingsmøder i Arbejdsministeriet, hvis jeg husker rigtigt. Der har været masser af muligheder for at spille ind, og alle har undervejs i disse diskussioner vidst, at arbejdsministeren på et eller andet tidspunkt rent faktisk ville komme med et lovforslag. Jeg har også af de diskussioner, vi har været igennem, forstået, at man har været enige om, at der skulle et lovforslag på bordet, som så kunne danne grundlag for de videre diskussioner.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg vil da bestemt ikke bestride de oplysninger, der kommer her, men det handler jo ikke om organisationerne. Det er ikke dem, der i praksis laver det gode arbejdsmiljø. Det er hr. og fru Jensen nede på gulvet eller ude på marken eller i felten, eller hvor det nu er. Det er de mange menneskers engagement, det kommer an på, og jeg kan sige for Det Konservative Folkepartis vedkommende og for mit eget vedkommende som en af dem, der interesserer sig for området, at jeg ikke har mulighed for i den kommende uge at gå ud og diskutere det, der nu er lagt frem, med nogen mennesker overhovedet, fordi vi er bastet og bundet til Christiansborg. Jeg synes, det ligger langt, langt, langt væk fra de ideer, vi har om folkeligt engagement og inddragelse. Det her er ikke et organisationsanliggende.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg er nødt til at gøre hr. Niels Jørgen Langkilde opmærksom på, at arbejdsministerens handlingsplan »Rent Arbejdsmiljø År 2005«, som klart og tydeligt peger på, hvor det er, der skal sættes ind, har været til diskussion siden 1994. Den har været sendt ud til høring. Jeg har deltaget i møder over det ganske land om den handlingsplan, hvor alle, som måtte have interesse for det, har kunnet deltage, og interessen har været stor. Der har været masser af muligheder for diskussioner om disse ting.

Der er så kommet en mere konkret plan i februar, som konkretiserer nogle ting lidt mere. Også den har været sendt ud, og også den har undergået diskussioner ude omkring i det ganske land, kan hr. Niels Jørgen Langkilde være

sikker på. Det er de faktiske forhold omkring disse ting.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg kunne egentlig godt tænke mig her fra starten at spørge arbejdsministeren, om hun er enig i det, som den socialdemokratiske ordfører siger. Nu blev det nævnt, at handlingsplanen har eksisteret siden 1994. Set med mine øjne mener jeg altså ikke, at handlingsplanen er identisk med lovforslaget.

Hvis Socialdemokratiet mener, at det hele har været klar siden 1994, hvad i alverden er så årsagen til, at man først har fremsat lovforslaget den 7. maj? Hvorfor har man først fremsat det så sent? Jeg er fuldstændig enig med De Konservative i, at det her lægger op til lovsjusk. Vi har overhovedet ikke nogen chance for at få diskuteret dette lovforslag med de virksomheder, som hele lovforslaget drejer sig om.

Der er jo ikke tale om et lille bitte lovforslag. Der er tale om en total ændring af strukturen for arbejdsmiljøarbejdet, og det er altså for vigtig en sag til, at man skal luske det igennem her på Christiansborg uden at have nogen som helst mulighed for at drøfte det med folk i det virkelige liv. Det vil jeg godt bede ministeren om at svare på her i starten.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det lyder jo meget yndigt, at Venstre og De Konservative lige pludselig er så optaget af at snakke om det her med mennesker ude i den virkelige verden.

Der har faktisk været et debatoplæg siden 1994, som har været til meget bred folkelig debat. Det førte så til en handlingsplan, som vi diskuterede i Folketinget sidste år, fordi jeg synes, det var vigtigt, at Folketinget også forholdt sig til den debat.

I den debat var alle partier i dette Folketing enige om det grundlag, der lå i handlingsplanen, og enige om, at ud over at få præciseret, at der var syv forebyggelsesvisioner, vi skulle gå efter, var det nu tiden til at få effektiviseret selve apparatet, altså selve den organisering af arbejdsmiljøet, som virksomhederne er fuldstændig afhængige af, for at det overhovedet kan fungere.

Det er det, vi diskuterer. Vi diskuterer, hvor forpligtelsen skal ligge, i hvor høj grad virksomhederne skal bære deres forpligtelse, i hvor høj grad den enkelte skal bære sin forpligtelse, og i

hvor høj grad organisationerne og det politiske system skal bære deres forpligtelse.

Det er det, vi diskuterer nu. Vi kapper ikke nogen diskussion af med folk ude omkring. Den diskussion er faktisk forløbet stille og roligt, og de medlemmer af Folketinget, der har været optaget af det her, har i hvert fald haft møder nok i deres mødekalendarer til at få diskuteret med mennesker, der er optaget af det her, og det er der rent faktisk mange, der er.

Jeg vil afvise, at det her er hastværksarbejde. Det vil jeg simpelt hen gøre, fordi vi allerede i februar lagde et debatoplæg med en indholdsmæssigt forpligtende struktur frem, og hvor vi samtidig umiddelbart efter begyndte de politiske forhandlinger, som vi har haft ganske mange af. I de politiske forhandlinger har der faktisk været en vilje til at se, om vi kunne nå igennem med et lovforslag i denne folketingssamling, og der har været en vilje til at sige, at høringen er en del af den proces.

Det lovforslag, vi diskuterer nu i dette øjeblik, er jo ikke en lukket bog. Der er arbejdsmarkedsudvalgs møder, og i øvrigt er det også en rammelovgivning, som giver et ganske stort spillerum til både arbejdsmarkedets parter og deres medlemmer, og det er som bekendt både lønmodtagere og mange virksomheder, der selvfølgelig i den konkrete udformning, fuldstændig som man plejer at gøre på arbejdsmiljøområdet, er med til at lægge de lidt mere tætte administrative rammer for det her.

Så jeg vil afvise, at det skulle være hastværksarbejde, og jeg vil svare på fru Charlotte Antonsens spørgsmål, at jeg er helt enig med den socialdemokratiske ordfører.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Jeg skal blot erklære mig fuldstændig enig i det svar, som arbejdsministeren her har givet. Jeg synes ikke, at den kritik, som her fremføres, er reel. Man kan stille sig selv spørgsmålet, om ikke dagsordenen rent faktisk er en anden, nemlig at det blot handler om at trække disse ting i langdrag.

Charlotte Antonsen (V):

Så kan man jo spørge sig selv, hvorfor ikke alle regeringsforslag bliver fremsat den 7. maj, for hvis der nu er masser af tid, og der er mange planer og rapporter fra regeringen om det ene og det andet, kan man jo altid henvise til en af dem og sige: Den blev fremlagt og sat frem på bibliotekerne for fem år siden.

Arbejdsministeren og ordføreren ved udmærket godt, at det ikke er den normale praksis her i huset, fordi det i praksis er vanskeligt for partierne her i huset at få kontakt med mennesker uden for, med spidserne i organisationsverdenen, medmindre der ligger et konkret lovforslag på bordet. Desuden er lovforslaget altså også noget væsentligt andet end de debatoplæg af forskellig art, som vi har set igennem årene.

Noget andet i den forbindelse er, at industriministeren netop har nedsat et testpanel, der skal se på al den lovgivning, som berører virksomhederne. Her vil jeg godt spørge arbejdsministeren, om det testpanel er blevet spurgt. Nu er det lige blevet nedsat bl.a. for at undgå noget af alt det administrative bøvvl og i hvert fald for, at virksomhederne kan komme med deres synspunkter, inden lovgivningen bliver vedtaget.

Jeg har lige været til Europaudvalgs møde, og jeg kan forstå, at man også fra dansk side arbejder på at få et sådant testpanel på europæisk plan, så det er noget, man åbenbart lægger vægt på i regeringen. Har ministeren spurgt testpanelet, eller skal de også holdes ude? Eller har de modtaget en bog for et par år siden om nogle bredere tanker om det ene og det andet på arbejdsmiljøområdet?

Når den del er overstået, vil jeg godt sige, at Venstre selvfølgelig er enige i det overordnede mål om, at virksomheden skal i centrum, når vi taler om arbejdsmiljø. Det er ude på den enkelte virksomhed, at arbejdsmiljøproblemerne skal løses. Derfor er det for os at se meget vigtigt, at man har en struktur på arbejdsmiljøområdet, som i praksis betyder, at det kan lade sig gøre så gnidningsfrit som muligt. Man skal give virksomhederne de bedste muligheder for i praksis at gennemføre et ordentligt arbejdsmiljø.

Derfor synes vi også, at de overordnede ideer om en administrativ forenkling bl.a. af Arbejdstilsynet er udmærkede. Vi er også enige i, at parternes indsats skal styrkes og effektiviseres, ligesom vi er enige i den grundidé, som kendetegner den danske arbejdsmiljølovgivning, nemlig at man opdeler indsatsen i henholdsvis en myndighedsside og en partsside.

Det er en opdeling, som er kendetegnende for den danske model, og vi er tilfreds med, at man også på dette område sikrer, at virksomhederne via parterne virkelig kommer ind i arbejdsmiljødiskussionen, for dermed tror vi faktisk, at virksomhederne er bedre motiverede for i praksis at gennemføre et godt arbejdsmiljø.

Med hensyn til opdelingen af organisationen med arbejdsmarkedets parter på den ene side og myndighederne på den anden side mener vi, at der ligger et meget væsentligt problem i dette lovforslag, som vi altså fik præsenteret den 7. maj, og det drejer sig om det helt overordnede spørgsmål.

I Venstre mener vi, at ministeren og ministerens beføjelser skal begrænses til det, der vedrører myndighederne, og så skal ministeren overlade den del, som parterne skal løse, til parterne selv. Derfor mener vi, det er en dårlig idé, at man lægger op til, at ministeren skal fastsætte mål og midler for arbejdet hos parterne, ligesom vi også mener, det er en dårlig idé, at Arbejdstilsynet skal opstille kvalitetskrav for branchesamarbejdet. De to ting ønsker vi i hvert fald ud, hvis vi skal støtte forslaget.

Så har vi et problem af en anden karakter med hensyn til arbejdspladsvurderingen. Der vil jeg godt starte med at citere, hvad statsministeren sagde her i salen den 29. april i debatten om administrativt bøv. Her sagde statsministeren: Væk med uklarheder, forkerte beskeder, dobbeltarbejde og skemavælde.

Det er noget, vi hører fra regeringen. Vi hører fra statsministeren, og vi hører fra erhvervsministeren, at vi skal passe meget på i forhold til virksomhederne, at vi ikke overdynger dem med bureaukrati. Jeg mener faktisk, at det, der lægges op til her med en obligatorisk skriftlig såkaldt arbejdspladsvurdering, som skal gennemføres på hver eneste virksomhed i dette land, er unødigt bureaukrati.

Vi i Venstre tror ikke på, at man alene ved hjælp af et skema får et forbedret arbejdsmiljø. Tværtimod tror vi, at det kan skabe irritation og dermed fjerne fokus fra det, der burde være arbejdsindsatsen på virksomheden, nemlig at sikre, at den enkelte arbejdsplads er i orden og sikker, så den del af forslaget er vi langt fra enige i.

Til sidst om BST: Der mener vi som udgangspunkt ikke, at der skal være tilslutningspligt, men det er da klart, at vi kan diskutere, om man kunne lave nogle forsøgsordninger, som også gælder de virksomheder, der i dag har tilslutningspligt.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg har forstået, at Venstre sad i regering, den gang direktivet om arbejdspladsvurderinger blev vedtaget, og derfor vil jeg spørge, om Ven-

stre slet ikke havde forestillet sig, at man kunne stå i en situation, hvor man skulle bruge en arbejdspladsvurdering, og hvordan Venstre mener at man kan bruge en arbejdspladsvurdering, som kun er mundtlig. For jeg kan jo forstå, at anken udelukkende går på, at den skal være skriftlig. Men er det ikke meget nemmere at nedfælde tingene på et stykke papir og så tage udgangspunkt i det? Så har man da noget at diskutere ud fra, frem for at man blot har en mundtlig besked om, at sådan ser arbejdspladsen altså ud.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Det er jo en kendsgerning, at arbejdsmiljøet ikke har det godt ude omkring; det viser alle statistikker og undersøgelser. Men når man hører Venstres ordfører sige her, at parterne selv skal finde ud af det, for sådan har det været hidtil, at BST ikke skal kvalitetssikres, for det har der hidtil været stor kritik af, og at APV er noget administrativt bøv, så kan man egentlig godt komme til at spekulere på, hvordan og hvorledes de her ting så skrues sammen, således at vi får sikkerhed for, at de kommer til at fungere, for det gør de altså ikke ved, at man bare overlader det til parterne selv. Det må også være sådan, at vi har mulighed for at stille krav til disse parter. Alt andet ville være urimeligt. Derfor kunne det egentlig være interessant at få nogle konkrete bud fra Venstre på, hvad der skal gøres, for at tingene kan skride i den rigtige retning – i den retning, vi ønsker – men det får vi aldrig; vi får aldrig andet end kritik.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Finder Venstre ikke, at der kan blive et stort problem, hvis man sætter BST-udbygningen i stå? For det vil jo være konsekvensen af, at man gør tilslutningen frivillig, og grunden til, at jeg spørger om det, er selvfølgelig, at der i øjeblikket hersker stor uklarhed om, hvem der er rådgivende, og hvem der er tilsynsførende, og at det også skaber uklarhed i arbejdstilsynsspørgsmålet.

Og derfor vil jeg spørge, om ikke selve det at have en fastlagt udbygningsplan for BST er et af de konkrete punkter, der vil kunne fremme et godt arbejdsmiljø. For der er jo ikke nogen af os, der er i tvivl om, at arbejdsmiljøet ude på arbejdspladserne bliver ringere og ringere, og at der er flere og flere ulykker, flere og flere

erhvervsskader og flere og flere nedslidninger, og hvad er så alternativerne til udbygningen af BST-systemet?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Først til fru Anne Baastrup:

Der er altså den forskel på mundtlige APV'er og skriftlige APV'er, at de mundtlige kan virksomheden selv tilrettelægge indholdet af, og at der jo i de skriftlige, når man kender den siddende regering, vil være en tendens til, at der kommer flere og flere krav om, hvordan man skal udfylde skemaerne. Og vi tror generelt ikke på, at flere bureaukratiske papirer og skemaer løser problemerne, og vi er faktisk fuldstændig enige med statsministeren i, at vi skal væk fra skemavældet, for det løser altså ingen problemer.

Og til hr. Poul Erik Dyrland, som spørger, hvad vi så vil, vil jeg sige, at vi vil have forenkling. For realiteterne på en masse arbejdspladser i Danmark i dag er jo, at hver gang man nævner ordet arbejdsmiljø, tager medarbejderne sig til hovedet, fordi de er blevet hvirvlet ind i et fuldstændig uoverskueligt regelkompleks og hele tiden bliver belemret med så det ene og så det andet krav fra myndighederne i stedet for at få fred til at koncentrere sig om at leve op til de generelle krav i lovgivningen om, at der selvfølgelig skal være et sundt og sikkert arbejdsmiljø.

Og på fru Jette Gottliebs spørgsmål om BST vil jeg svare, at Venstre ikke mener, at BST er nødvendig for at fremme et godt arbejdsmiljø. Det, der er nødvendigt, er nogle enkle regler og krav, som virksomhederne skal leve op til. Hvor de så henter deres rådgivning, er ikke det afgørende.

Derfor kunne vi forestille os en generel model, der går ud på at afsætte en sum penge, og at man så selv kan bestemme, hvor man køber sin ydelse, altså hvor man får den vejledning, som man som virksomhed har behov for.

Og man behøver altså ikke give BST monopol på det område, for dér har vi jo Arbejdstilsynet, som på myndighedssiden kan sikre, at de generelle regler overholdes.

Så vi mener, at der skal være en generel lovgivning, og at man så skal kontrollere, om reglerne i den bliver overholdt, og om nødvendigt straffe dem, der ikke overholder dem, nøjagtig som vi gør det på alle andre områder i dette land.

Formanden:

Så tager vi en omgang korte bemærkninger til: Først fru Anne Baastrup, så hr. Poul Erik Dyrland og så fru Jette Gottlieb.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at fru Charlotte Antonsen har ét hovedproblem omkring APV'erne, og det er, at de er skriftlige.

Men måske er det ikke så meget det, at de er skriftlige, men mere det, at de er skriftlige på baggrund af nogle skemaer, og så tror jeg, fru Charlotte Antonsen har et ret stort problem i den videre debat, for sagen er den, at de skemaer, som eventuelt bliver udformet, bliver udformet på en sådan måde, at virksomhederne selv kan beslutte sig for, om det er de skemaer, de vil anvende, eller de vil bruge en anden type APV på skriftligt grundlag.

Man kan f.eks. sætte sig ned og skrive et notat, og man kan også skrive det på japansk, hvis det i øvrigt er det sprog, der anvendes på virksomheden.

Der kommer altså ikke nogen krav af den karakter, som fru Charlotte Antonsen var inde på, medmindre virksomhederne selv ønsker at anvende de skemaer. Så hvis det er hovedsagen, kan jeg jo glæde fru Charlotte Antonsen med, at det slet ikke er noget problem.

Så jeg glæder mig til, at fru Charlotte Antonsen efterfølgende vil støtte en skriftlig APV.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Undskyld mig, men det er altså min opfattelse, at det, fru Charlotte Antonsen her står og siger, er det rene sludder, for hvilke regler i det regelsæt for arbejdsmarkedet, der i dag foreligger, forhindrer en hvilken som helst virksomhed med 15, 20 eller 50 ansatte i at tage fat i arbejdsmiljøet på den pågældende virksomhed fra en side af og få ryddet op i det, så der er et ordentligt arbejdsmiljø, hvor ingen kommer til skade? Der er intet i de eksisterende regler, der forhindrer det!

Nej, det, der er problemet, er, at man sidder med korslagte arme og ikke gør noget ved det. Alle undersøgelser viser faktisk, at sådan er det på et meget stort antal arbejdspladser. Det er problemet, og det skyldes ikke reglerne, det skyldes passivitet, og det er ikke reglerne, der passiviserer arbejdspladserne i dag, for reglerne er sådan, at man kan bare tage fat og gå i gang,

og hvis man gjorde det, stod vi ikke her og diskuterede disse ting.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil indrømme, at jeg godt kan se en vis logik i det, fru Charlotte Antonsen siger om, at BST-systemet sådan set ikke var nødvendigt, hvis reglerne var klare, og hvis kontrollen i systemet var fuldstændig.

Men så vil jeg spørge, om fru Charlotte Antonsen også vil være med til den anden ende af logikken, for det må jo betyde en kraftigt forøget bevilling til Arbejdstilsynet, så det rent faktisk kan blive i stand til at konstatere, at reglerne bliver overholdt, og sætte ind med påbud, hvor det kan være nødvendigt. For jeg tror stadig, vi er fælles om den forståelse, at virkeligheden ude på arbejdspladserne rummer et arbejdsmiljø, der ikke er tilfredsstillende, og som giver arbejdsskader og arbejdsulykker, og at det er et problem, som er i stærk vækst, og så er spørgsmålet: Hvor sætter man så ind? Og vil fru Charlotte Antonsen så tage den konsekvens af sit standpunkt, at Arbejdstilsynet skal styrkes gevaldigt?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Poul Erik Dyrlund tror, man løser alverdens arbejdsmiljøproblemer ved at overdænge virksomhederne med papir, men det har jeg flere gange sagt at jeg ikke tror på, og jeg har for nylig konstateret, at det tror statsministeren og erhvervsministeren heller ikke på.

Og fru Jette Gottlieb har jo lige givet flere penge til Arbejdstilsynet. Så lad os nu se, om det ikke kommer i gang.

Men det, der er det væsentligste på det her område, ikke blot når vi taler om strukturen, sådan som vi jo gør i dag, men også hvis vi begynder at tage fat på substansen i arbejdsmiljølovgivningen, er for mig at se at lave nogle regler, der er så enkle, at virksomhederne faktisk kan overskue dem, så det ikke bliver et kæmpearbejde for dem at forsøge at finde ud af, hvad der egentlig er gældende ret i Danmark. Det mener jeg vil være et væsentligt skridt at tage.

Og hvis det en dag lykkes at få en virkelig forenkling, vil vi i Venstre ikke have noget imod at være med til f.eks. at skærpe straffen, så hammeren falder hårdt, hvis der er nogle, der bryder

de regler, som på det tidspunkt er blevet gennemskuelige.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jamen fru Charlotte Antonsens logik er præcis den, jeg følger op, for reglerne er for så vidt ganske klare, og et påbud fra Arbejdstilsynet er faktisk udtryk for, at de klare regler er blevet overtrådt. Men når man så er i den situation, at man får sådan et påbud, siger fru Charlotte Antonsen altså, at den måde skal det ikke gribes an på, og at der skal mere rådgivning til, og det er jo den logik, vi har set i andre debatter.

Et påbud er altså udtryk for, at reglerne er blevet overtrådt, og det er faktisk en form for dispensation til en virksomhed, som går ud på, at virksomheden må bruge en smule tid på at løse problemet med hensyn til de regler, som den har overtrådt, og det, jeg så lægger op til i den forbindelse, er en meget kraftig styrkelse af Arbejdstilsynet, for at den kan påse, at påbudet bliver efterlevet, for realiteterne er stadig væk, at arbejdsmiljøet er for dårligt.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Man kan faktisk vende denne diskussion om og spørge sig selv, hvad vi egentlig skal have disse regler for, for hvis situationen var sådan ude på hver eneste arbejdsplads i dette land, at man tog fat fra en side og ryddede op i arbejdsmiljøet og sikrede og påså, at ingen kom til skade eller blev nedslidt osv., hvad skulle vi så egentlig have reglerne for? Men sandheden er jo, at det præcis er det, man ikke gør. Og det, at vi har disse regler, er jo netop udtryk for, at det faktisk har været problemet i årtier. Derfor har vi reglerne.

Kai Dige Bach (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Brian Mikkelsen, desværre ikke kan være til stede i salen i dag, skal jeg på hans vegne sige følgende:

Det Konservative Folkeparti mener ligesom arbejdsministeren, at det er på tide at få ændret arbejdsmiljøapparatet, for det nuværende arbejdsmiljøapparat har stort set været uændret i mere end 20 år, og i denne periode har både arbejdsmiljøet og arbejdsmarkedet ændret sig betydeligt.

Men vi beklager, at arbejdsministeren har valgt at fremsætte et lovforslag om ændring af arbejdsmiljøloven på dette sene tidspunkt uden at have forhandlet færdig med Det Konservative

Folkeparti, Venstre og CD – hvad enten vi så kunne være blevet enige eller ej; vi har i hvert fald været til flere konstruktive forhandlingsrunder med arbejdsministeren – for vi er så langt henne i folketingsåret, at hvis lovgivningen skal være forsvarlig, bør den vente til efteråret, og dette forslag risikerer altså ikke at få den optimale behandling, som det burde have, og derfor mener vi, at ministeren bør udskyde forslaget til efteråret.

Vi har noteret os bemærkningerne i budgetregørelsen side 196 og 197, hvor man beskriver stemmeaftalen mellem regeringen og SF og Enhedslisten, og hvor man ligeledes er inde på arbejdsmiljøområdet.

Det Konservative Folkeparti er enig i målsætningerne i arbejdsministerens forslag, og vi går derfor med i forhandlingerne i næste uge.

Der er jo en historisk tradition for et bredt flertal på arbejdsmiljøområdet, og det vil derfor være en ny kurs, hvis arbejdsministeren går enegang med venstrefløjen i denne vigtige reform, men hvis ministeren alligevel gør det, er det altså et område, hvor vi allerede nu må melde, at området vil gennemgå ændringer, så snart en borgerlig regering kommer til.

Hovedideen i en arbejdsmiljøreform bør være, at den enkelte virksomhed får incitament til i højere grad selv at klare sine arbejdsmiljøproblemer, og Det Konservative Folkeparti ønsker overordnet set øget liberalisering og mere fleksibilitet i arbejdsmiljølovgivningen.

Hvis lovudkastet vedtages i den nuværende form, vil det tværtimod betyde øget kontrol, nye pligter og nye udgifter og byrder for virksomhederne og centralisering og bureaukratisering af arbejdsmiljøindsatsen – stik mod alle bestræbelser på arbejdsmarkedet i øvrigt.

Det Konservative Folkeparti går grundlæggende ind for en arbejdspladsvurdering, men vi mener, at APV-arbejdet skal gøres enkelt. Fri-villighed, mangfoldighed og virksomhedstilpasning bør således være nøgleord i APV-arbejdet. APV skal vokse frem på virksomhederne, og centralt fastsatte regler, der indfører pligt-mæssige standardkoncepter, vil virke demotiverende for indsatsen. Endvidere vil det skabe et uacceptabelt bureaukrati.

Op Det Konservative Folkeparti mener, at det er helt forkert at tvinge alle virksomheder til at udarbejde en såkaldt skriftlig APV. Det kan ikke være rigtigt, at virksomhederne skal pålægges yderligere udgifter. Alle taler jo om at mindske udgifterne og administrationen for de mindre

virksomheder, men nu trækker regeringen i den modsatte retning og belaster virksomhederne med nye skemaer og mere bureaukrati, og en arbejdspladsvurdering bør altså udformes og gennemføres efter de konkrete virksomhedsforhold på den enkelte arbejdsplads.

Det Konservative Folkeparti foreslår derfor, at alle virksomheder med under 10-20 ansatte fritages for obligatorisk skriftlig APV. Hermed slipper vi i hvert fald for en del af bureaukratiet.

Det Konservative Folkeparti ønsker endvidere, at der indføres en særlig rabatordning for virksomheder, som gør noget særligt for arbejdsmiljøet. De nærmere kriterier for en rabatordning skal udformes af arbejdsmarkedets parter i de enkelte brancher.

Det Konservative Folkeparti mener altså, at en liberalisering af BST-systemet er påtrængende. For at sikre kvalitet og kundetilfredshed ønsker vi derfor tilslutningspligten afskaffet og indførelse af fri konkurrence mellem BST-centrene indbyrdes og i forhold til andre rådgivere.

Virksomhederne skal med andre ord ikke være tvunget til at købe alle ydelserne hos Bedriftssundhedstjenesten. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, er vi imidlertid villige til at indgå en aftale om en samlet nedsættelse af tilslutningsafgiften, som ikke kun gælder for nytill sluttede virksomheder. Vi vil dog ikke – som arbejdsministeren ønsker det – være med til at favorisere offentlige virksomheder.

Samtidig skal kostprincippet indføres, således at der bliver større brugerbetaling. Virksomhederne skal betale for deres ydelser, og det skal gælde for alle og ikke kun de nye. En sådan differentieret prispolitik med betaling for de ydelser, virksomhederne får, samt et lavt grundkontingent, vil være et vigtigt skridt i den rigtige retning.

Det Konservative Folkeparti ønsker mulighed for en forhåndsgodkendelse af arbejdsmiljøet. Det er ikke muligt i dag, og det betyder i visse tilfælde, at virksomhederne pålægges unødvendige økonomiske byrder ved fejlinvesteringer.

På forskningssiden har arbejdsministeren lagt op til, at midler fra Arbejdsmiljøfondet skal uddeles til nogle nye branchearbejdsmiljøråd, idet Arbejdsmiljøfondet har haft ringe synlighed hos og gennemslagskraft over for virksomhederne.

Det Konservative Folkeparti er enig med arbejdsministeren i, at det er fornuftigt, at Arbejdsmiljøfondets opgaver og aktiviteter og ressourcer overføres til andre organer, men vi

mener ikke, at branchearbejdsmiljørådene decideret skal iværksætte forskning; de skal komme med forslag og gode ideer til den brancheorienterede forskning og ikke andet.

Jeg kan jo se på formanden, at jeg ikke når det hele, men så vil jeg slutte med at sige, at vi i øjeblikket er dybt betænkelige ved lovforslaget, som det foreligger. Vi ønsker ikke at påføre det danske erhvervsliv store nye omkostninger. Det er tiden ikke til, og det vil vi ikke medvirke til.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg vil starte med at kvittere for den åbenhed, der trods alt var hos den konservative ordfører med hensyn til de videre forhandlinger, selv om der altså var nogle forbehold.

Men jeg mærkede mig selvfølgelig også den konservative frygt for, at regeringen skal gå hen og lave en aftale med venstresiden i salen i dette spørgsmål, men det er jo helt op til De Konservative, om det skal ske – det er jo De Konservatives lod – men dér vil jeg dog erindre om, at det er vigtigt, at vi lytter utrolig meget til, hvad arbejdsmarkedets parter i enighed siger om disse ting, og det synes jeg i hvert fald De Konservative skulle tænke over, for så sent som i går kunne vi jo her i salen konstatere, at Det Konservative Folkeparti under behandlingen af lovforslag nr. L 154 om organisering af virksomhedernes sikkerheds- og sundhedsarbejde vendte et fuldstændig enigt arbejdsmarked ryggen. Men det er altså De Konservative selv, der bestemmer det her.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Så må vi jo konstatere, at medmindre der skulle ske det ganske særlige under de kommende forhandlinger, at man skulle kunne nå dét i disse travle dage, som jeg har læst op under ordførertalen, må vi altså sige, at hvis man mener, at det skal ske på en uge og det ikke kan det og det er betingelsen for, at arbejdet ikke skal gøres sammen med venstresiden af salen, så må man altså gøre det sammen med venstresiden, for hvis vi ikke kan nå at få gennemarbejdet det ordentligt, vil vi ikke være med til det.

Anne Baastrup (SF):

Arbejdsmiljøet er et godt eksempel på velfærds-samfundets svaghed, for trods 25 år med en på mange måder dynamisk og fremsynet arbejdsmiljøloven oplever vi alligevel hvert år, at tusinder

kommer til skade på arbejdet. Og så er det oven i købet dyrt for samfundet: 13 mia. kr. om året alene i offentlige udgifter.

Der er altså ikke meget foregangsland i den del af det danske samfund. Der har været mange smukke ord, men vi savner effektive redskaber.

Problemet er, at vi med arbejdsmiljøloven reelt har delegeret en afgørende del af det samfundsmæssige ansvar ud til virksomhedernes ejere, idet arbejdsgiverne har fået pålagt at overholde lovens målsætninger og regelsæt.

På det institutionelle plan er arbejdsmiljøområdet tilsvarende blevet forsynet med en række rådgivende og støttende institutioner, først og fremmest virksomhedernes sikkerhedsorganisationer, bedriftssundhedstjenesterne og branchesikkerhedsrådene, men de rokker ikke ved arbejdsgivernes grundlæggende ledelsesret, og Arbejdstilsynets beskedne antal tilsynsførende kan ikke give det nødvendige modspil.

Det er altså virksomhedernes indsats, der på godt og ondt bliver det springende punkt, som afgør, om vi får et godt arbejdsmiljø eller ej, og SF havde gerne set en arbejdsmiljøreform, der tog hul på dette kerneproblem, men det er altså ikke dagsordenen her i dag.

Men lidt kan også accepteres, og kunne vi blot fra politisk hold få meldt klarere og langt mere forpligtende ud til virksomhederne, medarbejderne og fagbevægelsen om, hvor vi vil hen med arbejdsmiljøet, så var vi da nået et skridt på vejen, og arbejdsministerens forslag har faktisk elementer heraf.

SF ser f.eks. positivt på, at der nu via de nye branchearbejdsmiljøråd lægges op til en langt mere direkte forpligtelse af arbejdsmarkedets parter med hensyn til arbejdet med handlingsplanens målsætninger.

Lovforslaget rummer ligeledes gode ansatser, når det gælder virksomhedernes indsats, idet forslaget om at lade arbejdspladsvurderingerne være et centralt værktøj er vigtigt.

SF så dog gerne, at arbejdspladsvurderingerne blev lagt åbent frem, så offentligheden kunne se, hvordan den enkelte virksomhed forvalter sit samfundsmæssige ansvar for arbejdsmiljøet, for på god liberalistisk vis kunne en jobansøger herved få en reel mulighed for at kende varen, før den pågældende tog jobbet, og den politiske forbruger kunne få et udgangspunkt for sit valg, osv.

Og hvis vi også kunne få iværksat forsøg på BST-området, hvor BST indgår kontrakter med

samfundet om at vejlede og rådgive virksomhederne ud fra nærmere aftalte standarder og forebyggelsesmål, ville det være et yderligere bidrag til klarere politiske meldinger om de samfundsmæssige målsætninger for arbejdsmiljøet.

For SF er et godt arbejdsmiljø helt centralt i et velfærdssamfund, hvis vi skal nå et samfund, der åbent beslutter sig for en samfundsudvikling, hvor vækst i velfærd også er ensbetydende med et bedre arbejdsmiljø, og hvor denne vækst sættes over vækst i aktiekurser og profitter. Det ville være en samfundspolitisk dagsorden af dimensioner.

I virkeligheden burde det jo være en fælles opgave at udvikle et samfund, hvor den enkelte virksomheds ledelse ikke alene bedømmes efter kronerne på bundlinjen, men også efter evnen til at skabe udfoldelsesmuligheder og et godt arbejdsmiljø for de ansatte, et samfund, hvor velfærden ikke bare måles i velstand, men også i arbejdsglæde og sunde arbejdspladser. Og her har vi det problem, at det er for stor og vigtig en opgave at overlade til arbejdsgiverne, og vi skal derfor have ændret strukturen.

Vi skal f.eks. have styrket sikkerhedsrepræsentanternes muligheder for at tage ansvar for arbejdsmiljøet, for i dag kan det være svært for de mange tusinde sikkerhedsrepræsentanter landet over at løfte opgaven, og det skyldes bl.a. en dårlig og ufuldstændig uddannelse af sikkerhedsrepræsentanterne og manglende kompetence til at iværksætte de nødvendige forandringsprocesser, der er forudsætningen for at løfte arbejdsmiljøet.

SF's mål på dette punkt er at få forbedret sikkerhedsrepræsentanternes uddannelse samt ikke mindst at få ændret princippet om, at der i en virksomhed skal være mindst 10 ansatte, før den har ret til at få en sikkerhedsrepræsentant; det antal må nedsættes til højst 5. Det vil nemlig føre til et gevaldigt spring fremad. Tænk på, at også de små virksomheder dermed får sikkerhedsrepræsentanter og selvfølgelig med en ordentlig uddannelse! Det er det, der flytter noget.

Afsluttende skal SF tilsige lovforslaget sin støtte, idet lovforslaget indeholder visse gode takter, som SF gerne vil være med til at udvikle. Som nævnt er der dog nogle ting, der skal ændres.

Dorit Myltoft (RV):

Først har der været en debat, så har der været en handlingsplan, så et debatoplæg og nu et lovforslag, og jeg ser faktisk dette forløb som et udtryk for en stigende folkelig interesse for et godt arbejdsmiljø. En arbejdsmiljøvækkelser kunne dette pinsebudskab altså være her fredag eftermiddag før pinsehelligdagene.

Men ellers skal jeg sige, at da Det Radikale Venstres ordfører i denne sag, fru Vibeke Peschardt, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende på partiets vegne:

I Det Radikale Venstre synes vi godt, man kan sige, at det er en god dag for arbejdsmiljøet, for der er taget tilløb i lang tid, og nu er vi fremme ved målstregen.

Med over 20 år på bagen er arbejdsmiljøloven ved at være slidt, for samfundet har ændret sig utroligt på de 20 år, og arbejdspladserne har skiftet karakter, idet den nye teknologi har holdt sit indtog i næsten alle brancher.

Hvor f.eks. en avis for 20 år siden blev sat i sætteriet af typograferne, som bagefter rensede maskinerne med farlige opløsningsmidler, sætter man i dag avisen ved hjælp af avancerede computere. Og de gammeldags fabrikker med masser af arbejdsfolk, som vi kendte, er blevet gennemmekaniseret med den følge, at arbejdet i dag er et helt andet. Og da arbejdsmarkedet har ændret sig, skal lovgivningen følge med.

Mange af de problemer, vi kendte til i 1975, er blevet løst, men andre er kommet til, og frem for alt er tempoet og effektiviteten sat sådan i system, at det i sig selv er blevet et problem, for i dag er der ingen virksomheder, hverken private eller offentlige, der ikke tænker ekstremt meget på produktiviteten og omkostningerne, og det har sin pris, og den ser vi i arbejdsmiljø-sammenhænge.

Det forandrede arbejdsmarked har også ført til ændrede organisationsformer, idet organisationerne er blevet større og er sammensluttet på en anden måde, og derfor er det også vigtigt at tage fat på en modernisering og opstramning af arbejdsmiljøsystemet.

Der er allerede sket en del:

Under finanslovforhandlingerne sidste efterår blev der afsat midler til en opstrammingsindsats på myndighedssiden – det ene, men meget væsentlige, ben i hele arbejdsmiljøindsatsen – og Arbejdstilsynet er nu i gang med at ansætte personale til et forbedret tilsyn, og vi er tilfredse med den styrkelse af systemet, der sker her.

Og lovforslaget, som det foreligger nu, er forhandlet grundigt med partierne her i salen – selv om debatten kunne tyde på noget andet – og der er brugt mange kræfter på sagen, inden vi er nået hertil.

Men der er ting i lovforslaget, som vi gerne havde set gjort på en anden måde, og det er ikke nogen hemmelighed, for det står faktisk i bemærkningerne, at BST'erne ikke fungerer optimalt, idet der i stedet for den privatisering af BST'erne, som der oprindeligt var lagt op til – altså et efterspørgselsstyret BST-system – nu alene bliver tale om, at der skal iværksættes forsøg på området.

Der hviler altså et stort ansvar på arbejdsministeren for at få gang i disse forsøgsordninger, og der lægges vel på denne måde op til, at når forsøgene om nogle år er bragt til ende, må vi ændre tingene igen for hele tiden at gøre systemet bedre.

Skriftlige APV'er bliver nu en realitet, og det er efter vores mening et stort fremskridt, idet skriftligheden i sig selv vil tvinge virksomhederne til at tænke sig om en ekstra gang, og det vil ganske enkelt skærpe bevidstheden om arbejdsmiljøet i virksomhederne, at disse nu skal gennemføre APV'erne i et samarbejde mellem medarbejderne og arbejdsgiverne.

Der bliver gennemført en helt ny struktur, dels for Arbejdsmiljørådet og dels gennem oprettelsen af de nye branchearbejdsmiljøråd, som bliver en del af hierarkiet: arbejdsministeren, Arbejdsmiljørådet og BAR'erne. Og ankesystemet bliver moderniseret, idet Arbejdsmiljørådet ikke længere skal høres i ankesager om arbejdsmiljø, og det anser vi for at være en forbedring af ankesystemet.

Forvaltningsloven og offentlighedsloven kommer altså også til at gælde for branchearbejdsmiljørådene, hvilket faktisk er noget ganske unikt, når man betænker, at det er arbejdsmarkedets parter, der på den måde bliver underlagt aktindsigt.

Der er dog nogle sorte pletter på landkortet, som vi lige så godt kan nævne, nemlig det ensidigt gentagne arbejde, de tunge løft og det opskruede tempo i visse overenskomster, og det er et problem, som desværre ikke kan løses her, men som burde mane til eftertanke både i Arbejdsmiljørådet og i BAR'erne, hvor parterne er repræsenterede.

Men vi ser altså frem til, at rådgivningen og vejledningen bliver styrket, ikke mindst med hensyn til den skriftlige udformning af

APV'erne, og vi mener, at det er en rigtig beslutning med hensyn til arbejdsmiljøindsatsen, at arbejdsministeren i en række sager får mulighed for at samarbejde med parterne, for et ordentligt og løbende trepartssamarbejde vil blive en nyttig fornyelse i forhold til det eksisterende.

Tom Behnke (FP):

Lad mig indledningsvis tage den bold op, som hr. Poul Erik Dyrlund bragte på banen: Hr. Poul Erik Dyrlund sagde, at arbejdsmiljøet stadig væk ikke har det for godt, for så længe der er virksomheder, hvor medarbejdere kommer til skade eller bliver nedslidt, så er arbejdsmiljøet ikke godt nok.

Vi kan godt være enige i, at man skal undgå arbejdsskader og nedslidning. Men sagen er jo, at uanset hvordan man end bærer sig ad, er det et faktum, at alene det, at mennesket gennem sit liv bruger sin krop på den ene eller anden måde, det være sig på arbejdet eller i fritiden, foregår der en nedslidning i en eller anden grad, og derfor synes jeg også, det var lidt flot at slå så stærkt ud med armene, som hr. Poul Erik Dyrlund gjorde. Efter hr. Poul Erik Dyrlunds tese er vi nødt til at lukke hele arbejdsmarkedet; men nedslidning vil altid finde sted, og det, der må være rimeligt at diskutere, er, hvilken grad af nedslidning vi taler om, og at vi ikke skal have medarbejdere, der bliver så nedslidt, at de er nødt til at forlade arbejdsmarkedet. Det må være det, vi taler om.

Så kunne jeg ikke lade være med at komme til at tænke på, at der er flere, der har sagt, at arbejdsmiljøloven er slidt. Det kan også godt være, den er blevet nedslidt, det kan være, der er blevet arbejdet for meget med den på nuværende tidspunkt. Jeg sad også og tænkte på, at der bliver talt meget om at gøre noget for arbejdsmiljøet, og det er vi meget enige i i Fremskridtspartiet. Fremskridtspartiet er en stor fortæller for, at der skal gøres alt, hvad der overhovedet kan for at få så godt et arbejdsmiljø som overhovedet muligt; et arbejdsmiljø, der er så godt, at kun et minimum – jeg tror aldrig, vi helt kan undgå det – kommer til skade på deres arbejde, og at kun et absolut minimum bliver nedslidt i løbet af den tid, de er på arbejdsmarkedet.

Men jeg sad også og kom til at tænke på i forbindelse med diskussionen om, hvorvidt dette forslag er fremsat på et for sent tidspunkt, og at der er for kort tid til at behandle forslaget, at det

nok er værd at begynde at diskutere arbejdsmiljøet i Folketinget. Tænk bare på arbejdsmiljøet i Folketinget med arbejdsdage, der begynder kl. 8 om morgenen og slutter kl. 22-23 om aftenen, og de næste uger vil vi se udvalgs møder, der bliver ved til langt ud på natten. Man kan forstå det inden for andre områder, f.eks. Justitsministeriets og Sundhedsministeriets områder, hvor der er sektorer, hvor man er vant til at arbejde i treholdsskift; men Arbejdsministeriet præsenterer et forslag på et så sent tidspunkt i folketings-samlingen, så det alt andet lige vil være svært at overholde tidsfristerne. Det vil give stress, det vil give lange arbejdsdage, det vil give anledning til mange spekulationer osv., og derfor var det nok en idé, hvis vi begyndte at gribe i egen barm og ikke bare hele tiden sagde, hvordan andre skulle opfylde kravene til arbejdsmiljøet, men at vi også selv gjorde det.

Når der er tale om disse APV'er, altså arbejdspladsvurderinger, bliver det sagt i forslaget, at de skal omfatte alle virksomheder. Da jeg hørte det første gang i Radioavisen, blev jeg lidt i tvivl om, hvorvidt ministeren nu også mente det. Der blev sagt alle virksomheder, dvs. også virksomheder, som ikke har nogen ansatte, men det er man dog gået væk fra i forslaget. Nu er der tale om, at blot der er én ansat, skal der laves en APV. Vi har kunnet konstatere, at alene det vil koste erhvervslivet omkring 1 mia. kr. i administration og bureaukrati, og så er spørgsmålet, om det ikke var bedre at bruge de penge til at forbedre arbejdsmiljøet. Spørgsmålet er også: Hvornår har man en person ansat i en virksomhed? Hvad nu, hvis man har løsarbejdere, som kun kommer en enkelt uge eller en enkelt dag? Hvad nu, hvis en énmandsvirksomhed ansætter en person til at hjælpe til i 2 dage? Har man så en ansat, eller har man ikke en ansat, og skal man så til at lave en APV?

Jeg tror i øvrigt, at det at udfærdige disse APV'er i de meget små virksomheder vil være til mere skade end til gavn for virksomhederne, specielt for virksomheder, hvor der kun er 2, 3, 4 eller 5 ansatte eller under 10 ansatte. Det er jo så små virksomheder, at man hele tiden, måske hver dag, løbende diskuterer arbejdspladsen, og hvordan man skal lave tingene, og man diskuterer selvfølgelig også, hvordan arbejdsmiljøet skal være. Men i det øjeblik, hvor man har en APV liggende, som man er nødt til at forholde sig til, bliver det jo et stift og bureaukratisk system, hvor arbejdsmiljøet ikke frit kan tilpasse sig, så det hele tiden er optimalt.

Hele lovforslaget er for mig at se ganske bureaukratisk. Når man læser paragrafferne og ser, hvordan det hele skal bygges op, er det ét stort bureaukrati. Det er selvfølgelig meget job-skabende at lave det på den måde, for der bliver en masse mennesker, der skal sidde og arbejde med det; men det var jo ikke hensigten med forslaget.

Jeg synes også, jeg savner noget i forslaget. Vi havde en lang diskussion for et par uger siden om arbejdsgivernes objektive ansvar, hvor vi faktisk blev mere eller mindre enige om, at det var rimeligt, vi begyndte at tænke i andre baner og begyndte at acceptere, at hvis der skal gøres noget for arbejdsmiljøet, er det også nødvendigt med et gensidigt ansvar, altså et gensidigt ansvar mellem den ansatte og virksomheden, hvis arbejdsmiljøet skal blive godt nok.

Med hensyn til det meget højere bødeniveau og det, at man vil fordoble fængselsstraffen op til 2 år, er det ikke særlig hensigtsmæssigt. Man kan selvfølgelig sige, at om den er 1 år eller 2 år, er vel i virkeligheden ligeegyldigt, for bestemmelsen har aldrig været brugt endnu. Men nu ændrer man reglerne således, at hvor der i dag er en forældelsesfrist for at rejse tiltale mod en virksomhed på 2 år, vil den i fremtiden være 5 år. Det vil sige, at Arbejdstilsynet kan lade sagerne ligge og sylte dem i op til 5 år og så pludselig komme i tanke om, at nu ønsker man at rejse tiltale, og så skal virksomheden med 5 års tilbagevirkende kraft til at dokumentere, at der var altså ikke tale om nogen ulovligheder. Det er helt håbløst, og derfor er det urimeligt at fordoble straffen.

Jette Gottlieb (EL):

Nu er det 25 år siden, at arbejdsmiljøloven fik en grundig revision, og det skete på grund af en kraftig samfundsudvikling og efter flere års forarbejde. Samfundsudviklingen har mindst talt ikke stået stille siden da, især er der sket en voldsom udvikling inden for teknologien og arbejdets organisering for slet ikke at snakke om arbejdstempo og arbejdets intensivering.

I samme periode er der opbygget en stor viden om arbejdsmiljøforhold, og derfor kan det undre, at der forud for dette lovforslag ikke er foretaget seriøse undersøgelser af, hvad det er, som virker og fungerer i det forebyggende arbejde, og hvordan man kan styrke arbejdsmiljøarbejdet på virksomhederne.

Tanken om at spørge sikkerhedsrepræsentanterne om deres mening har tilsyneladende ikke

strefjet ministeren. Tværtimod er det ikke mere end godt et par måneder siden, arbejdsministerens debatoplæg til ny organisering kom, og nu skal vi i løbet af 14 dage igennem hele lovbehandlingen. Det giver mildest talt ikke nogen folkelig diskussion, og hverken de faglige organisationer på gulvniveau eller de arbejdsmiljøaktive får rigtig tid til at give deres mening til kende.

For Enhedslisten er der fire ting, der er afgørende for, at arbejdsmiljøet kan blive bedre. For det første skal alle have ret til en sikkerhedsrepræsentant, for sådan som det danske system er skruet sammen, er det nærmest umuligt at gøre noget ved sit arbejdsmiljø, hvis man ikke har en sikkerhedsrepræsentant. For det andet skal alle have adgang til kompetent rådgivning, og for os betyder det fuld tilslutning til bedriftssundhedstjenesten. For det tredje skal alle sikkerhedsfolk i alle brancher og inden for alle områder have ret til en ordentlig uddannelse, og for det fjerde skal arbejdsmiljøet integreres i uddannelsessystemet. Men ingen af de ting er nævnt i dette lovforslag.

Forslaget er ikke den gennemgribende reform af arbejdsmiljøarbejdet, der egentlig er behov for, men snarere en række organisatoriske ændringer, en række forslag til ændringer i selve organisationen. Der er ikke nogen afgørende ændringer, men dog nogle skridt fremad, og derfor er det også muligt for os at være med til at gennemføre forslaget, samtidig med at vi ser hen til en mere grundlæggende revision.

Endelig er der tale om implementering af et EF-direktiv om arbejdspladsvurderinger, hvis indhold vi ikke kan have noget imod, al den stund det indebærer en mulighed for, at opmærksomheden på virksomhedens arbejdsmiljø vil blive skærpet blandt både virksomhedens ledere og medarbejdere.

Et af de væsentlige elementer i arbejdsmiljøarbejdet er bedriftssundhedstjenesten. Der skal ifølge forslaget stilles krav til kvaliteten af denne tjeneste, og det kan vi kun bifalde. Der må tages udgangspunkt i de undersøgelser af kvaliteten af bedriftssundhedstjenesten, som arbejdsministeren oprindeligt foreslog skulle foretages af uafhængige forskere og ikke blot på baggrund af, om kunderne er tilfredse, men ud fra om arbejdsmiljøet i praksis er blevet bedre, så man kan bruge de gode erfaringer offensivt.

Allerede nu kan der stilles krav til f.eks. mindstestørrelse, personalesammensætning og lign. At indføre et større bureaukrati omkring

papirgangene er imidlertid tidskrævende, dyrt og ikke særlig fremadrettet efter vores mening, og det var en mulig løsning at opgradere Arbejdstilsynet til at foretage godkendelserne.

Der skal iværksættes forsøg med bedriftssundhedstjenesten. Enhedslisten har foreslået en række forsøg, hvor der især sættes fokus på formidling af erfaringerne til både offentligheden og internt i arbejdsmiljøsystemet, samarbejde med f.eks. de arbejdsmedicinske klinikker og de nye branchearbejdsmiljøråd samt udvikling af kvalitetssikringssystemer som f.eks. nye ledelsesformer og nye metoder i arbejdsmiljøarbejdet.

At der er en række virksomheder, der ikke bruger bedriftssundhedstjenesten, har efter vores mening ikke noget at gøre med kontingentets størrelse. Der er allerede lavet forsøg med at ophæve de barrierer med gode resultater, og det viser sig, at det oftere er kulturforskelle og arbejdsmetoder end økonomien, der er problemet.

Bedriftssundhedstjenesten er en hjørnesteen i det forebyggende arbejde i Danmark. Al snak om frivillighed er derfor noget, vi vil sætte hælene i over for, og Enhedslistens forudsætninger for at gå ind for lovændringen er, at udbygningsplanen for bedriftssundhedstjenesten effektueres. Til næste finanslovdiskussion vil vi være meget opmærksomme på, at der også er afsat de fornødne penge til udbygningen.

Der foregår et udviklingsarbejde af høj kvalitet i bedriftssundhedssystemet; men det bliver ikke systematisk videreformidlet, og Enhedslisten vil derfor foreslå, at man begynder at arbejde med udviklings- og uddannelsescentre for BST. Det kan sikre kvalitet i efteruddannelsen, og på længere sigt kan det udvides til hele arbejdsmiljøområdet. I dag foregår koordineringen mere eller mindre på frivillig basis og er betalt af de enkelte bedriftssundhedstjenester.

Med hensyn til Arbejdstilsynet må vi slå fast, at Arbejdstilsynet er en tilsynsmyndighed; men bl.a. fordi bedriftssundhedstjenesteudbygningen er stoppet, fylder vejledningen mere og mere, og det er med til at øge den uklare rollefordeling i systemet. Arbejdstilsynets tilsynsrolle skal styrkes og ikke svækkes, som der er en stigende tendens til, og som det differentierede tilsyn også kan blive udtryk for, og det må fastholdes, at der må være åbenhed og mulighed for aktindsigt i alle led.

Arbejdsmiljøfonden har haft en mærkelig placering i debatten, fordi debatten er gået på, om fonden skal nedlægges eller ej. Der har længe været problemer med fondens ledelse, men stor tilfredshed med det arbejde, fonden har udført. Når nu fonden skal nedlægges og de tværgående funktioner lægges ud under Arbejdsmiljørådet, er det vigtigt, at de gode ting fortsætter, herunder både informations- og udstillingsvirksomheden, og at rådet ikke bliver en bremse for udviklingen. Vi vil derfor foreslå, at der nedsættes et forskningsudvalg, der vurderer de forslag til forskning, der udarbejdes til Arbejdsmiljørådet.

En lille ting, der ikke har været nævnt, er, at også Boligministeriet bør inddrages i arbejdet. Under dette ministerium hører jo bl.a. udarbejdelse af bygningsreglementer for de ansvarlige for byggeriet af f.eks. daginstitutioner, så Boligministeriet bør have en naturlig plads i arbejdet.

Addi Andersen (CD):

Jeg vil gerne begynde med at oplyse, at CD har været med til nogle møder hos arbejdsministeren om dette lovforslag, og dernæst vil jeg sige, at i CD er vi tilfredse med, at arbejdsministerens lovforslag betyder, at arbejdsmiljøet bliver styrket. Men der er to nøgleord, som bør præge loven: mindre bøvl og mennesket i centrum. Loven må ikke betyde unødvendigt papirarbejde for virksomhederne, og når der kommer nye krav, skal det kun være, hvis de virkelig betyder noget.

Arbejdsmiljøloven handler om menneskers sundhed, og det skal fremhæves i loven. Det handler ikke bare om regulativer og direktiver, og hvad det alt sammen hedder; det handler om at skabe trykke og sunde arbejdspladser.

CD vil under de videre forhandlinger arbejde for, at små virksomheder med under 10 ansatte ikke skal påtvinges en skriftlig arbejdspladsvurdering. Det kan godt være, at man siger: Jamen det tager jo kun lidt ekstra tid. Men når vi lægger alt det tids- og omkostningskrævende papirarbejde sammen, som de små virksomheder bliver pålagt, ender det med at være rigtig megen tid, der går med det. Selvfølgelig skal det også være sundt at arbejde i små virksomheder, men denne lov er jo ikke den eneste på området, og indsatsen skal stå mål med udbyttet.

CD vil også arbejde for, at sundheden kommer i centrum. Bedriftssundhedstjenesten bør have sundhedsfaglig bemanding, og i Arbejdsmiljørådet bør der være læger repræsenteret.

Det kan være fint nok, at parterne på arbejdsmarkedet har deres repræsentanter, men da det også handler om sundhed, er det lige så vigtigt, at der er repræsentanter med, som ved noget om det. CD ser gerne, at der kommer flere læger og andre sundhedseksperter ind i rådene, så vi kan få optimal udnyttelse af lovens hensigt.

Den tredje ting, CD vil arbejde for, er at sikre en fortsat god forskning. Det er helt fint, at branchearbejdsmiljørådene nu skal ansøge Arbejdsmiljørådet om aktiviteter, da den meste forskning ikke er henvendt til kun én branche, men CD mener ikke, at vi skal ødelægge den uafhængige forskning. Arbejdsmiljøinstituttet må ikke have monopol på forskning. Det vil ikke være klogt, da der gennem de sidste 20 år er opbygget mange aktive forskningsmiljøer på universiteterne og de arbejdsmedicinske klinikker.

Så vil jeg lige stille et spørgsmål til ministeren: Er det ikke rigtigt, at hvis virksomheden ikke har udfyldt en arbejdspladsbeskrivelse, når Arbejdstilsynet kommer, bliver den straffet?

Til sidst vil jeg sige, at CD vil arbejde positivt i udvalget for at få en fornuftig lov på området.

Poul Nødgaard (DF):

Jeg må sige, at forbavelsen var sådan set ret stor, da jeg forleden så dette omfattende lovforslag i min skuffe. Jeg tænkte på, da jeg læste det igennem, at det kan formentlig kun være meningen, at det skal til en slags førstebehandling og så oversomme, som det vistnok hedder i sproget herinde. Men jeg kan forstå, at forslaget skal hastes gennem Folketinget i løbet af de kommende 2 uger.

Jeg går ud fra, at arbejdsministeren redegør lidt for det, der er sagt så meget om, nemlig at der har været ført nogle forhandlinger mellem en lang række partier. Dansk Folkeparti har i hvert fald ikke været indkaldt til nogen forhandlinger om forslaget, og det kan der selvfølgelig være mange grunde til. Men det kan ministeren nok bedst svare på.

Jeg er lidt forundret, når vi nu i de seneste dage har set, hvordan der er indgået en aftale om tre nye love, der skal erstatte den eksisterende bistandslov, og hvorledes arbejdet ligesom er gjort færdigt. Det har jeg i hvert fald forstået at man har gjort, så hvorfor er det arbejde med de partier, der har været forhandlet med, ikke bragt på plads, inden vi skal se dette pingpongspil her i Folketingssalen om et så vigtigt emne, som arbejdsmiljølovene er?

Når det så er sagt, vil jeg slå fast, at selvfølgelig skal et veludviklet og godt land som Danmark have gode arbejdsmiljølove. Det har vi sådan set allerede, og jeg forstår, at man nu vil lave en lang række yderligere opstramninger, så tingene bliver helt i orden.

Men når jeg har bladet mig igennem de 39 sider og har set den ene bestemmelse efter den anden, må jeg i al ydmyghed spørge ministeren: Hvis nu man forestiller sig, at Folketinget vedtager dette lovforslag – hvordan forestiller ministeren sig så, det vil komme til at fungere i praksis med alle de mange detailbestemmelser, både i relation til virksomhederne, men også i relation til de ansatte?

Så er der samtidig en lille biting, men her kan det måske gå lige op. Et eller andet sted i en avis har jeg i hvert fald læst, at det vil koste 1 mia. kr. for virksomhederne at administrere den nye arbejdsmiljølov; men jeg må vel være så ærlig at sige, at det godt kan være, den milliard kommer hjem igen, fordi man kan spare på sociale ydelser og lign. En ting må man jo slå fast, og det er, at der er ikke alene økonomi med i det, selv om de to tal skulle gå op med hinanden. Det er ikke alene det, sagen drejer sig om, den drejer sig også om de medmenneskelige perspektiver i sagen, altså at man ikke på nogen måde udsætter folk for det, der hedder fysisk overlast.

Der vil nok altid være nogle situationer – uanset hvor omfattende en lov om arbejdsmiljø vi vedtager her i Folketinget – hvor folks helbred på forskellig vis lider overlast. Desværre er det nogle gange de ansattes egen skyld, fordi de mange gange til en vis grad sløser med sikkerhedsbestemmelser og lign., når de har arbejdet i det samme job i mange år. Det skal arbejdsgiveren selvfølgelig have et vist ansvar for, men den enkelte medarbejder har altså også et ansvar. Jeg mener, at med hensyn til arbejdsmiljø er det i allerhøjeste grad op til begge parter at sørge for, at det er i orden.

Når det er sagt, og det er fredag eftermiddag, og alle gerne vil på pinseferie, skal jeg sige, at i realiteten er vi egentlig meget positive over for forslaget i Dansk Folkeparti. Men jeg må indrømme, at jeg har utrolig svært ved at se, hvordan vi skal lave en seriøs udvalgsbehandling af sagen, for i realiteten er der kun ca. 1½ uge tilbage, hvis vi trækker afslutningsdebatten fra. Men det kan jo være, ministeren kan trylle nogle store ord frem om, hvordan vi skal bære os ad med det.

Hvordan vi vil trykke på knapperne en gang i løbet af de næste 8-9 dage, er svært at sige. Jeg vil tro, vi med sikkerhed ville trykke på de grønne knapper i Dansk Folkeparti, hvis vi havde haft den fornødne tid til at gennemgå forslaget, men vi får se, hvordan de kommende dage udvikler sig. Direkte vende tommelfingeren nedad til et så alvorligt lovforslag vil vi ikke, og vi håber, at der måske kan findes en konstruktiv løsning på et meget stort og aktuelt samfundsproblem.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg er meget enig med den sidste ordfører, hr. Poul Nødgaard, i, at vi står med et meget stort samfundsproblem. Det er faktisk også derfor, at vi siden 1994 har diskuteret, på hvilken måde man kunne styrke indsatsen over for et dårligt arbejdsmiljø, og som det også har været nævnt nogle gange her i dag, har der været både debatoplæg, handlingsplaner og folketingsredørelser.

Et debatoplæg fra februar måned har dannet baggrund for en lang række drøftelser med nogle af partierne i Folketinget. Det har i øvrigt været drøftelser, som er foregået i både en god tone og en positiv ånd, og det håber jeg selvfølgelig også de bliver ved med, selv om jeg nok må sige, at tonen fra Venstre og De Konservative har skiftet vindretning, hvis en tone ellers kan gøre det. I hvert fald er temperaturen i indstillingerne blevet noget køligere her på det seneste, men det må vi jo se om vi kan få rettet op på.

Jeg vil godt takke de ordførere, som har været positive over for indholdet af forslaget, selv om de også har haft kritiske bemærkninger til, at vi er sent henne i samlingen, og det er der jo heller ingen der vil bestride. Men når jeg og regeringen har fremsat det nu, hænger det sammen med, at vi gerne vil have gjort noget ved det forebyggende arbejde, og at vi gerne vil have gjort noget, så virksomhederne i højere grad forpligtes til at arbejde med arbejdsmiljøet. Det skal ses i sammenhæng med, at antallet af arbejdsulykker er ganske højt, 50.000 om året. Antallet af arbejdsbetingede lidelser er ligeledes ganske højt, 16.000 på årsbasis, og det medfører faktisk et stigende sygefravær.

Jeg tror faktisk, det er i alles interesse at få et godt arbejdsmiljø; ikke bare for de ansatte – det siger sig selv – men også for virksomhederne, der i kraft af et godt arbejdsmiljø vil få reduceret sygefraværet, få bedre mulighed for at mar-

kedsføre sig selv og få en bedre mulighed for at tiltrække gode medarbejdere. Den samfundsmæssige værdi af et godt arbejdsmiljø er jo færre sygedagpenge, færre på førtidspension og lavere hospitalsudgifter. Så langt så godt, og det har også været baggrunden for aktionerne siden 1994.

Man kan sige, at den første fase i arbejdsmiljøarbejdet har været at få knæsat principperne om, hvad der er vigtigst at tage fat på, og det er de syv forebyggelsesvisioner, som det samlede Folketing sidste år på nogenlunde samme tid af året som nu sagde ja til. Jeg vil godt repetere: Der skal gøres noget ved dødsulykker; vi vil ikke acceptere dødsulykker; vi vil ikke acceptere arbejdsbetingede sygdomme som følge af opløsningsmidler, kræftfremkaldende stoffer osv.; vi vil heller ikke acceptere, at børn og unge kommer til skade, når de er på arbejdsmarkedet, og vi vil gerne undgå skader, der knytter sig til tunge løft, ensidigt gentaget arbejde, støjende arbejde, psykiske belastninger og dårligt indeklima. Det blev vi her i dette Folketing enige om i maj sidste år, det synes jeg er et vigtigt udgangspunkt, og lovforslaget her handler så om, hvordan vi kan gennemføre alt det, vi er enige om.

Jeg gjorde mig den anstrengelse i går eftermiddags eller i går aftes at læse debatten fra maj 1996 igennem, og den var faktisk ganske opløftende. Jeg kan fortælle den konservative stedfortrædende ordfører, at ikke mindre end otte gange i en relativt kort tale tilkendegav den konservative ordfører, hr. Bendt Bendtsen, hvor tilfreds han var med den handlingsplan. Det, der nu er tale om, er, at vi skal hen til nogle snore og ikke bare kigge på dem, men klippe dem over og se, hvordan vi kan få de meget gode hensigter omsat til konkret handling.

En af de vigtigste ting, som jeg faktisk tror vi kan blive enige om, er, at det skal ske på virksomhedsniveau, og derfor er forslaget om en skriftlig arbejdspladsvurdering taget med. Det nye er ikke arbejdspladsvurderingen. Det nye er, at virksomheden skal skrive sin situationsrapport ned på et stykke papir, og jeg har i hvert fald ikke set nogen ædruelige beregninger på, at det skulle føre til en milliardudgift. Jeg har set eksempler på arbejdspladsvurderinger, der kunne stå på én side, og som man havde været en time om at lave med god hjælp fra bedriftssundhedstjenesten.

Jeg vil også godt sige, at allerede i dag er der mange virksomheder, der har en skriftlig

arbejdspladsvurdering, nemlig dem, der er lovgivningsmæssigt forpligtet til at tilmelde sig en bedriftssundhedstjeneste, og inden for de brancher, der defineres som farligt arbejde, så her er der sådan set ikke noget nyt i det. Det er noget nyt for ca. to tredjedele af arbejdsmarkedet; men kravet er altså alene, at man skal skrive tingene ned, lave en kortlægning af, hvordan arbejdsmiljøet er på arbejdspladsen, hvordan det kan gøres bedre, og hvordan man kan prioritere, hvilke ting der skal gøres for at gøre det endnu bedre. Det er noget, der kan og skal – det vil jeg godt sige – laves ubureaukratisk og enkelt, og det, der er vigtigt, er også at få medarbejderne involveret og dermed ansvarliggjort.

Den gode rådgivning til en enkel og ubureaukratisk APV, altså arbejdspladsvurdering, kan man selvfølgelig få i bedriftssundhedstjenesten. Det er også det, forslaget lægger op til, og jeg vil sådan set godt takke for, at der vistnok ikke har været nogen, der har afvist, at vi skal kvalitetssikre bedriftssundhedstjenesterne. Denne kvalitetssikring lægger regeringen meget vægt på, bl.a. fordi vi gerne vil have, at der er flere, der kan få glæde af bedriftssundhedstjenesterne. Det er nødvendigt med en kvalitetsstyring, som vi jo i øvrigt kender fra det private arbejdsmarked, så man kan lave så gode ydelser for de penge, man nu har, som overhovedet muligt.

For at flere kan få glæde af bedriftssundhedstjenesten lægges der op til nogle forsøg, som skal forhandles mellem de partier, som kan bakke op om forslaget. Jeg vil godt afvise ønsket om totalliberalisering – jeg tror, det var fru Charlotte Antonsen, som ikke er her i øjeblikket, der kom frem med det – men vi vil gerne prøve lidt liberalisering for at fremme, at der er flere, der kan få gavn af en kvalitetssikret bedriftssundhedstjeneste.

Så et par ord om strukturen, parternes ansvar og ministerens ansvar. Venstres ordfører kan ikke lide, at ministeren overhovedet spiller en rolle her, og kan ikke lide mål- og rammestyrelse; men så vidt jeg kan huske lige nu, blev mål- og rammestyrerekonceptet lanceret i 1980'erne på uddannelsesområdet, så det er der sådan set ikke noget særligt nyt i. Det, der er tale om, er, at jeg på Folketingets vegne har det overordnede ansvar for koordineringen af arbejdsmiljøindsatsen, for ansvarliggørelsen af styringen og for, at der sker en effektivisering, systematisering og forenkling af arbejdsmiljøreglerne.

Dertil kommer, at der selvfølgelig på det enkelte brancheområde skal være ansvarlige rådgivere fra arbejdsmarkedets parter, som kan understøtte virksomhedernes mulighed for at løse deres opgave. Den lille virksomhed skal ikke løse de opgaver, det ikke er muligt for den at løse. Den lille virksomhed skal have mulighed for at trække på ressourcer i enten sin egen branche, Arbejdstilsynet eller bedriftssundheds-tjenesten, så den kan løse sin vigtige del af opgaven.

Med hensyn til ønsket om at kigge på, om alle virksomheder skal være omfattet af bestemmelsen – det var fru Addi Andersen, der nævnte det – er det klart, at for den lille virksomheds vedkommende skal vi gøre os endnu større anstrengelser for, at det ikke knækker ryggen på dem, at det skal være ubureaukratisk, og at det skal være enkelt, men at virksomhederne skal løse deres arbejdsmiljøopgaver. Det tror jeg sådan set ikke vi kan blive uenige med hinanden om, men det skal gøres på en måde, som er tilpasset den enkelte virksomhed, og jeg er meget med på at kigge på det i den samme ånd som fru Addi Andersen. Jeg skal i hvert fald ikke ved denne lejlighed lægge mig fast på noget antal eller noget andet, men de helt små virksomheder synes jeg måske nok der kunne være god grund til at kigge særskilt på.

Der har ikke været nogen ordførere, der har talt om den forenkling af klagesystemet, der i virkeligheden også ligger i forslaget. Til de partier, som er mest bange for, at virksomhederne bliver bebyrdet med det, kan man vel sige, at det er en klar fordel, at der kommer et klagesystem, som er hurtigere end det, der har været kendt hidtil.

Fru Charlotte Antonsen spurgte, om forslaget havde været gjort til genstand for en høring i industriministerens testpanel. Jeg kan sige, at det har det ikke på nuværende tidspunkt. Det har været til drøftelse, og de forslag til ændringer, der er kommet ind i lovforslaget, er stillet på baggrund af ønsker fra et enigt Arbejdsmiljøråd, hvor også arbejdsmarkedets parter jo sidder, og hvor man har lagt megen vægt på den autonomi, der skal være i systemet, når det gælder branchernes rådgivning, branchearbejdsmiljøråd osv. Der er faktisk sket en ganske pæn ændring af lovforslaget, som det foreligger nu, i forhold til det første udkast.

Med hensyn til mål- og rammostyring vil jeg godt sige, at jeg synes, det ville være at svigte politisk fra Folketingets side, hvis man ikke

pålagde en minister at være overordnet ansvarlig for arbejdsmiljøindsatsen. Det gør vi på alle andre områder, når der er tale om rammelovgivning, det siger vi også her, og det passer i øvrigt meget fint til den danske model.

Den danske model består jo ikke af to parter, arbejdsgiverne og arbejdstagerne, men den danske model består faktisk af tre parter, nemlig en regering, der er en politisk del, og så er der arbejdsmarkedets parter på begge sider af bordet. Og det, der er tale om i det her forslag, er, at alle tre parter skal spille en rolle.

Så vil jeg godt sige til hr. Kai Dige Bach, som egentlig synes jeg nok, startede positivt i sin ordførertale, men var meget hurtigt på aftrækkeren og næsten ville melde sig ud af forhandlingerne. Det ville jeg være ked af. Vi har haft forhandlinger siden omkring den 10. marts, og jeg synes, det ville være ærgerligt, hvis to måneders forhandlinger skulle stoppe her, når vi er ved at nå målstregen.

Til sidst til hr. Poul Nødgaard, som egentlig stillede sig positivt til – sådan opfattede jeg det i hvert fald – at vi skal have et bedre arbejdsmiljø: Jeg vil selvfølgelig også bidrage til, at hr. Poul Nødgaard bliver involveret mere præcist og konkret i vores drøftelser. For jeg ville ligesom hr. Poul Nødgaard føle, at hvis man ikke ved, hvad det indebærer, når man trykker på den grønne knap, som man gerne skulle, så er det selvfølgelig utilfredsstillende, og så er man fristet til at trykke på den røde knap. Jeg vil i hvert fald gerne bidrage til, at de, der måtte ønske at få et godt grundlag for deres endelige stillingtagen, også får mulighed for det først og fremmest i Arbejdsmarkedsudvalget, men naturligvis også med drøftelser undervejs.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg har med stor interesse og nogen forbløffelse haft lejlighed til at følge den debat, som præger det udvalgsarbejde, jeg ikke selv har haft fornøjelsen af at være med i. Når jeg har været lidt optaget af denne debat, så er det også i relation til den debat, vi om lidt skal have om administrative byrder. Nu er det jo så heldigt, at erhvervsministeren også er til stede.

Jeg synes, det ville være nyttigt, at vi hæfter os lidt ved det sidste, som arbejdsministeren netop har sagt. Som Venstres ordfører for nogen tid siden sagde her fra talerstolen, så er Venstre på ingen måde indstillet på at gå på akkord med sikkerheden. Det er slet ikke det, der er ærindet.

Men spørgsmålet er, i hvor stort omfang vi skal acceptere, at nye administrative byrder bliver pålagt vores virksomheder, uden at det apparat, som erhvervsministeren og statsministeren har lagt meget vægt på, bliver anvendt. Det drejer sig om, at dette testpanel ikke bliver benyttet. Jeg synes, det er forkert og helt urimeligt over for erhvervsvirksomheder, at man på denne måde jasker et kæmpe lovforslag igennem, uden at virksomhedernes testpanel har været hørt, sådan som regeringen har lovet det.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg er glad for, at ministeren godt kan se, der kan være et problem for små virksomheder med arbejdspladsvurderingen, og jeg håber, vi kan komme videre med at få begrænset kravet om, at den skal være skriftlig for alle. Jeg glæder mig til svaret til hr. Hovmand.

Det, jeg vil spørge ministeren om, er, at hvis man i forbindelse med dette lovforslag vedtager en meget forenklet APV-model, som også lægger nogle begrænsninger på, hvilke virksomheder der er tvunget til at lave den, kan ministeren så garantere, at man i de forhandlinger, man skal have med venstrefløjen i efteråret om udmøntning af finanslovaftalen om en differentieret betaling til arbejdsskader, ikke vil lægge nogle ekstra krav ind. Det er lige præcis det, der er vores problem med arbejdspladsvurderingen.

Vi føler faktisk, at man burde udskyde den del af lovforslaget til efteråret, fordi det jo kommer ind i diskussionen om arbejdsskader. Og det nytter jo ikke så meget, at vi her i dag alle sammen bliver enige om, at det nu skal være enkelt, hvis man så efterfølgende føler, man er nødt til at gøre det mere detaljeret, fordi det ellers ikke vil passe i den nye arbejdsskademodel.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Dette med arbejdspladsvurderinger har faktisk optaget os ganske meget i forhandlingerne. Der har hr. Svend Erik Hovmand ikke været med. Vi har prøvet at spørge en – nu skal man passe på med at sætte karakter på – ganske god og anerkendt BST, hvad det egentlig ville koste, og hvordan man egentlig kunne lave en arbejdspladsvurdering. Og det er der kommet et par eksempler på.

Vil det være belastende for f.eks. en restaurant med 10 ansatte? Der skønnes det, at det vil tage i alt ca. 3 timer, og det kan se ud som det,

der kan stå på denne her lille seddel, altså et A4-ark. Og det er vel ikke noget at falde i svime over, havde jeg nær sagt, at vi i 1997, når vi har et ønske om et bedre arbejdsmiljø, så også får en fælles status over, hvordan arbejdsmiljøet ser ud, og hvordan vi kan få det til at blive bedre.

Der er faktisk mange virksomheder, der synes, det er en god idé, at hvis man skal drøfte det her med sine medarbejdere – det er der mange virksomheder, der gør – så skriver man det, man bliver enige om, ned. Det kan være, at man skal være mere varsom i sin tilrettelæggelse af arbejdet, at man skal have nogle nye stole, at man skal gøre rent på en anden måde, eller hvad ved jeg.

Det er vel ikke noget helt epokegørende, at man skriver ned på et stykke papir, hvis der i en virksomhed har været en drøftelse, og hvor der er nogle, der skal være forpligtet af de konklusioner, der kommer ud af den drøftelse. Det er det ene eksempel på en virksomhed.

Et andet eksempel er en jern- og metalvirksomhed. Det er en hotelproduktion med 5 ansatte, hvor problemerne har været støj og rod og uhensigtsmæssige arbejdsstillinger og tunge løft. Der har man selvfølgelig også kunnet kigge på nogle løsninger, f.eks. støjdæmpning af maskinen, fast oprydning, ændring af maskinopstilling, at give medarbejderne forståelse af, at man måske kan stå og gå på en anden måde, og hvad ved jeg. En sådan arbejdspladsvurdering har taget 1 time til gennemgang af problemerne, kortlægning og prioritering og ansvarsfordeling og 20 timer til at få løst de problemer, der måtte være. Så lidt skal der til.

Det er jo en myte, at det er sådan, som en af ordførerne, jeg tror, det var hr. Tom Behnke, sagde. Han sagde, at på de små virksomheder taler man jo sådan set om det, og så indretter man sig efter det. Jamen det er faktisk sådan, at det er de små virksomheder, der er ganske store leverandører til de arbejdsskadestatistikker, som belaster samfundsøkonomien, og som belaster det enkelte menneskes liv og velfærd. Det er også de små virksomheder.

Jeg er optaget af, at det skal være enkelt, at det skal være ubureaukratisk osv., men jeg går ikke på akkord med, at ansvaret for arbejdsmiljøet også hos de små virksomheder skal føles forpligtende.

Jeg blev spurgt, om det havde været til høring i testpanelet. Svaret er nej, i hvert fald ikke mig bekendt. Men som sagt har det været til en drøftelse og en høring hos arbejdsmarkedets parter,

og man må jo gå ud fra, at virksomhederne får kanaliseret deres synspunkter hen til de repræsentanter, de har fra Dansk Arbejdsgiverforening og fra SALA. Mig bekendt består Dansk Arbejdsgiverforening af virksomheder både inden for servicefagene og inden for industri-fagene, og de har været med i de her drøftelser. Og deres synspunkter – det er til hr. Svend Erik Hovmand – i Arbejdsmiljørådets høring er taget ind. Det har dannet baggrund for ændringer i lovforslaget, for jeg lægger faktisk meget vægt på at lytte til, hvad der kommer fra arbejdsmarke-dets parter.

Til fru Charlotte Antonsen: Jeg kan selvfølgelig ikke stå her og sige, hvad den belønnings-ordning vil føre til af ændringer. Arbejdsmarke-dets parter sidder faktisk i disse dage og uger – og de skal faktisk skynde sig lidt – for at finde de kriterier, der skal til, for at virksomhederne enten kan få en check tilbage som belønning for, at de faktisk har gjort et godt arbejde, eller en rabat på deres præmie. Jeg ved, at begge parter er mest optaget af rabatten, og det er klart, at man på en eller anden måde er nødt til at finde ud af, hvem det er, der gør sig berettiget til at få rabatten.

Det er jo ikke et tagselvord, det har det ikke været før, det er det altså heller ikke nu. Derfor er man nødt til at have nogle kriterier, som man fra virksomhedens side skal sandsynliggøre. Om det så skal være en præcisering, skærpselse af APV eller en anden form for sandsynliggørelse, kan jeg ikke på nuværende tidspunkt stå og sige, før de endelige kriterier i belønningsordningen er lagt frem.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg er nødsaget til at understrege igen, at denne debat for mit vedkommende ikke drejer sig om at gå på akkord med sikkerheden og målsætningen, overhovedet ikke. Det er slet ikke det, jeg taler om.

Det, jeg forsøger at sige til regeringen, er, at hvis regeringen vil gennemtvunge nye regler på dette område, så må det vel være rimeligt at spørge regeringen, hvorfor regeringen så selv bryder de regler, den har lavet på sit eget område. Regeringen har selv lavet nogle klare regler for lovgivning, der har betydning for administrationen i vores virksomheder.

De regler siger: Der nedsættes et testpanel bestående af repræsentanter for erhvervslivet. Dette testpanel skal have forelagt erhvervsrele-

vant lovgivning, sådan at vi er i stand til at kunne vurdere, inden vi tager stilling til loven herinde i Folketinget, hvor store byrderne er for erhvervslivet, hvis denne her lov vedtages.

Og jeg er nødsaget til at sige til arbejdsministeren, at selv om arbejdsministeren bagatelliserer det her problem, så er det altså durk i strid med de løfter, som statsministeren og erhvervsministeren har givet her i Tinget.

Jeg synes, at man bør forelægge det her for testpanelet, og hvis ikke der er større problemer, end arbejdsministeren gør det til, så er det jo heller ikke noget problem at lægge det frem for testpanelet, så vi kan få at vide, hvor store byrderne er.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg er da glad for, at ministeren er ærlig vedrørende APV, og det er jo netop det, der er vores problem, når vi diskuterer APV under forhandlingerne. Uanset hvad vi bliver enige om her inden for de næste 14 dage – vi håber så, at det bliver hen over sommeren – så er der jo ikke nogen garanti for, at der ikke kommer endnu mere på, den dag man bliver enige med vinstrefløj om at udmønte finanslovaftalen om en præmieringsordning i forbindelse med arbejdsskader.

Jeg vil så godt gentage spørgsmålet: Vil ministeren ikke vente med APV-delen og behandle den dér, hvor den hører hjemme, nemlig under arbejdsskader?

Der er en ting til, jeg godt vil spørge om, som ministeren var inde på. Det er diskussionen om ministerens beføjelser, altså mål- og rammesty-ring. Ministeren nævner, at i 1980'erne gennemførtes den på uddannelsesområdet. Så vil jeg spørge ministeren: Er det ikke korrekt, at arbejdsmarkedsuddannelserne betales af staten? Og er det ikke korrekt, at den del af arbejdsmiljøet, der ligger hos parterne, altså partsstruktu-ren, betales af arbejdsgiverne?

Er ministeren ikke enig i, at der er en prin-cipiel forskel på, om ministeren går ind og blander sig i noget, der vedrører statens penge, og så noget, der vedrører arbejdsgiverens penge? Det er den opdeling, vi i hvert fald er optaget af.

Vi synes selvfølgelig, at ministeren har ansvar og skal have ansvaret for Arbejdstilsynet, hele myndighedsindsatsen, lovgivningen og alt det, men vi mener, at det er en dårlig idé, at man fra politisk hold går ind og blander sig for meget i parternes del af arbejdet med at udmønte lov-givningen.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Nu har vi jo i Venstre ikke hørt så meget til de forhandlinger, der er foregået på området her, men alligevel har vi lyttet os frem til, at ministeren måske ville friholde de ca. 220.000 enkeltmandsejede virksomheder, der findes i Danmark. De er jo i forvejen med og skal selvfølgelig være med i en BST-ordning, hvor de bliver kontrolleret uanmeldt.

Men er ministeren klar over, at i mange af disse områder, og i hvert fald dér, hvor jeg er lige så kendt som i min egen bukselomme, er det jo ikke håndfaste turnusordninger, man arbejder med? Der opstår mange uforudsete problemer, som ikke kan beskrives. Skulle det også skrives ned, hvordan der skulle tages fat på dem?

Nu har vi lige haft møde i Europaudvalget, hvor vi diskuterede testpanel. Dér henviste erhvervsministeren, som desværre lige er gået, til den danske model for testpanelet. Jeg kan ikke se fordelene ved at henvise til et dansk testpanel, hvis dette lovforslag ikke har været fremlagt i et testpanel, før det kommer videre.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det lyder, som om den sidste taler overhovedet ikke ved, hvordan arbejdsmarkedets høringssystem virker, for det virker som den danske model mere end nogen anden lovgivning i det her Folketing. Det vil jeg godt sige. Der er ikke ret megen lovgivning, som ikke er underlagt den fine vægtskål mellem arbejdsgiverne og arbejdstagerne fra både det private arbejdsmarked og det offentlige arbejdsmarked. Det her lovforslag har været til høring. Der har i 1994 og i 1995 været sendt debatoplæg og handlingsplaner ud, som parterne og virksomhederne har været inde i. Og der har været et debatoplæg fra mig, som Dansk Arbejdsgiverforening har svaret på med et eget debatoplæg, hvor der sådan set ikke var de store divergenser. Så man skal ikke komme og postulere her, at vi gør det her fuldstændig hen over hovedet på parterne, for det er ikke korrekt.

Så vil jeg godt sige, at jeg har ikke taget stilling til de helt små virksomheder. Der er ikke noget nyt i det her. Man skal have en APV i alle virksomheder. Det var noget, der blev vedtaget under den tidligere regering. Man skal have en APV. Det nye er, at man skal bruge en kuglepen eller en blyant til at skrive ned, hvad man selv finder mest hensigtsmæssigt i den enkelte virk-

somhed. Hvad har vi af arbejdsmiljøproblemer? Hvor farlige er de? Og hvordan skal de løses? Så enkelt er det, og det er der altså også enkeltmandsvirksomheder, der kan finde ud af. Men der skal selvfølgelig være nogle ansatte. Det er sådan set det, forslaget går ud på. Der skal være et ansættelsesforhold.

Så vil jeg godt sige til fru Charlotte Antonsen, at hvis der er en bekymring omkring mål- og rammestyling på baggrund af det, som fru Charlotte Antonsen lige har sagt her, så kan jeg godt fritage Venstre for den bekymring. Jeg drømmer ikke om og forestiller mig ikke, at jeg skal lave mål- og rammestyling for organisationernes penge. Det, der er tale om at lave mål- og rammestyling på, er de 78 mio. kr., som er initieret af staten. Sådan er det. Det er ikke organisationernes penge, der skal laves mål- og rammestyling på, men det er de offentlige penge. Det er præcis på samme måde som inden for AMU-systemet, som jo også er et offentligt finansieret uddannelsessystem, og hvor vi har mål- og rammestyling. Det er præcis samme princip, samme system, der overføres på arbejdsmiljøet. Og når vi synes, det er vigtigt at gøre det, så er det også for at bidrage til en effektivisering af indsatsen med to formål.

Det ene formål er, at der ikke skal være så mange mennesker, der lider, fordi de kommer ud for en arbejdsulykke.

Det andet formål er, at de offentlige udgifter ikke skal belastes af det dårlige arbejdsmiljø. For det er jo de offentlige midler, der belastes, når der er et dårligt arbejdsmiljø. Det er jo ikke den enkelte virksomhed, men det er faktisk de offentlige kasser, der belastes med sygedagpenge, førtidspension, hospitalsophold, hospitalsudstyr, og hvad ved jeg. Arbejdsgiverne melder sig jo fuldstændigt ud af den del af festen. Det er derfor, det forebyggende arbejde skal i gang, skal systematiseres og være enkelt og ubureaukratisk for medarbejdere, arbejdsgivere, som det nu er mest hensigtsmæssigt i den enkelte virksomhed.

Mere er der såmænd ikke i det.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg er ked af at skulle ulejlige og stille det samme spørgsmål nu for tredje gang:

Hvorfor overholder regeringen ikke sine egne regler, når det drejer sig om forelæggelse af erhvervsrelevant lovgivning for det testpanel, regeringen selv har nedsat, sådan at vi kan få et

ordentligt grundlag at vurdere de administrative byrder på?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er en utrolig mistænkeliggørelse. Jeg har stået her indtil flere gange og fortalt Folketinget, hvilke årelange procedurer der har været bag dette forslag, hvor virksomhedernes repræsentanter i organisationer har haft alle muligheder for at give deres mening til kende og har gjort det, og hvor vi faktisk også har rettet os efter nogle af de bekymringer, men ikke alle de bekymringer, der har været.

Sådan er det – det er til hr. Svend Erik Hovmand – og der er ikke tale om, at vi ikke overholder den forventning, som arbejdsmarkedets parter med rette kan have. Når vi indfører lovgivning på arbejdsmarkedsområdet, der påvirker virksomhederne, har de selvfølgelig en forventning om at blive hørt, og det er de altså blevet i Arbejds miljørådet.

Det er i øvrigt også Arbejds miljørådet, der skal udstikke reglerne og de administrative rammer for dette her. Derfor vil der være mange, mange diskussioner og mange, mange timers øvelser både i Arbejds miljørådet og i de nye branchearbejds miljøråd om, hvordan man kan lette virksomhederne, for det kan man jo gøre ved at give ordentlig, gennemskuelig, overskuelig vejledning.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Man kunne jo næsten have lyst til at spørge erhvervsministeren herom. Hvorfor kan vi i Europaudvalget snakke om, at man i Europa-Parlamentet skal have et testpanel, når man ikke i Danmark i visse ministerier vil bruge dem? Det må da være en betryggelse også for en arbejdsminister at vide, at reglerne er afprøvet, så de virker, og kan blive enkle og ikke bliver det modsatte.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg er altså nødt til at sige til arbejdsministeren, at dette drejer sig altså ikke om, at ministeren forhandler nogle forskellige regler med nogle forskellige parter. Det er slet ikke det, det drejer sig om. Det, som det drejer sig om, er, at regeringen lever op til sine egne løfter om at forelægge det samlede kompleks for testpanelet for derigennem at få den samlede opgørelse over den samlede administrative byrde. Det er det, vi

har et testpanel til. Og når regeringen med statsministeren i spidsen har afgivet et højtideligt løfte om, at al erhvervsrelevant lovgivning i fremtiden vil blive forelagt testpanelet, så forstår jeg godt, at testpanelets medlemmer, som regeringen selv har udpeget, er meget uforstående over for, at de overhovedet ikke bliver brugt i sådan en sag her, som i høj grad berører danske virksomheder.

Jeg vil gerne sige, at denne sag her agter vi at følge, og vi vil gøre, hvad vi kan for at holde statsministeren fast på det løfte, han tidligere har givet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejds markedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af lovforslag nr. L 247: Forslag til lov om ophævelse af lov om tilskud til iværksættere.

Af erhvervsministeren (Jan Trøjborg).
(Fremsat 24/4 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg skal sige ganske kort om dette lovforslag, at Venstre er imod, at man fortsætter med iværksættertilskud, etableringsydelse, eller hvilke begreber vi end måtte bruge. Nu siger regeringen, at det er regeringen også. Det er selvfølgelig udmærket. Men når man så læser lovforslaget igennem, ja, så fremgår det jo, at det såkaldte klippekort nu skal ændres til en gratisydelse, og